

РЕШЕНИЕ

№ 2333

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 01.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **318** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) от С. С. С. от [населено място], ж.к. Меден рудник [жилищен адрес] п.к. 52, срещу Агенция “Митници” за сумата в размер на 11 384 лева, представляващи дължимото обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение за периода от 10 месеца, заедно с мораторната лихва от датата на падежа на задължението до окончателното заплащане на дължимото обезщетение. Претендира направените по делото разноски.

Ответната страна - Агенция “Митници”, чрез процесуалните си представители юрк. Б. и Е., в представен писмен отговор и в съдебно заседание по делото, оспорва предявения иск по основание и размер. Прави възражение за прихващане на претендираното обезщетение с изплатените обезщетения по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл в общ размер на 3 брутни заплати – 2 844 лв. Счита, че лихви върху претендираната сума за обезщетение следва да се дължат от датата на обявяване за незаконосъобразна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Контролиращата страна - Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Д., изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства

поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 10196/16.12.2009 г. на директора на Агенция “Митници”, издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на С. С. С., заемащ длъжността „Началник на митнически пункт” в Регионална митническа дирекция – Б., Митница Б., Агенция “Митници”.

В законоустановения срок заповедта е обжалвана и е отменена с решение № 2259 от 06.07.2010 г. по адм. дело № 8995/2009 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав, като с решение № 10659 от 18.07.2011 г. по адм. дело № 10854/2010 г. по описа на Върховния административен съд – Пето отделение е оставено в сила решението на АССГ.

Установява се, че със заповед № 3781/04.08.2011 г. на директора на Агенция “Митници”, издадена на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с влязлото в сила съдебно решение, с която е отменена заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение и явяването му да заеме предишната длъжност в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение, ищецът е възстановен на заеманата длъжност. Определена му е основна месечна заплата в размер на 790,00 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време от 22 г. в размер на 22 на сто.

По делото са приети като писмени доказателства: заверено копие от стр. 1-13 от служебна книжка № 378 от 09.12.2002 г., серия А 23486, в която са налице единствено вписвания от Агенция „Митници” за периода от 01.06.2001 г. до 15.08.2011 г.; заверени копия от стр. 1-5, 10-27 от трудова книжка № 225, на С. С., от която е видно, че не е полагал труд по трудови правоотношения за процесния период; копие от справка от персоналния регистър на НОИ за осигурителния период 01.01.2009 г. – 31.12.2011 г., от която се вижда че е бил осигуряван само от Агенция „Митници” и от НОИ; заверено копие от писмо изх. № 94-С-539/17.11.2011 г. на директора на ТД на НАП – Б., с което се удостоверява, че за периода 16.12.2009 – м.8.2011 г. по отношение на ищеца са били подавани декларации обр. 1 по отношение на осигуряването му от Митница Б., а за периода м.2.2010 г. – м.12.2010 г. от НОИ – за получавано парично обезщетение за безработица; удостоверение изх. № [ЕГН]-1/16.11.2011 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при РУСО – [населено място], относно изплатеното парично обезщетение за безработица на ищеца за периода м.12.2009 г. – м.10.2011 г.; служебна бележка изх. № 5851/19.08.2011 г. на директора на Дирекция „Бюро по труда” Б., удостоверяваща обстоятелството, че С. С. е бил регистриран като лице търсещо работа за периода 05.03.2010 г. – 25.07.2011 г. От ответника са представени утвърдените от директора на Агенция „Митници” Вътрешни правила за работната заплата вх. № 1601/12/26.02.2010 г.

За определяне на размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допусната съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на вещото лице по която се установява, че в случай, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 10 месеца се изчисли въз основа на индивидуалната заплата на ищеца, така както е определена със Заповед № 3781/04.08.2011 г., то следва да е в размер на 9 638,00 лв. А в случай, че се изчисли въз основа на чл. 6, ал. 3 и Приложение № 1 към чл. 7 от Вътрешни правила за работната заплата вх. № 1601/12/26.02.2010 г. – 11 321,60 лв. Вещото лице е посочило и дължимата лихва по така посочените размери за периода от 19.07.2011 г. /след датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна заповед № 10196/16.12.2009 г./. Разпитано в с.з. на 01.02.2012 г. вещото лице заяви, че втората

посочена сума е изчислена към максималния размер на индивидуалната заплата, определена съгласно чл. 6, ал. 3 от Вътрешните правила за работната заплата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенция “Митници”, която съгласно чл. 3 от Устройствения си правилник (приет с ПМС № 302 от 15.12.2009 г., обн., ДВ, бр. 100 от 15.12.2009 г.) е юридическо лице – второстепенен разпоредител с бюджетни кредити.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за основателен, по следните съображения:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незапет по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се, че за целия десетмесечен период, а именно за периода от 21.12.2009 г. до 21.10.2010 г., ищецът не е работил по служебно или по трудово правоотношение. За този период съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал.1 ЗДСл е в размер на 9638,00 лв., съгласно определеното му възнаграждение със Заповед № 3781/04.08.2011 г., съответно 11 321,60 лв., изчислена към максималния размер на индивидуалната заплата, определена съгласно чл. 6, ал. 3 от Вътрешните правила за работната заплата, а предявения от С. размер, съгласно молба вх. № 18743/23.08.2012 г. е 11 384 лв.

Съгласно чл. 5, ал. 2 от Постановление № 46 от 26.02.2009 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности, конкретните размери на индивидуалните основни месечни заплати на държавните служители се определят от органа по назначаването при условията и по реда на ал. 3 - 8. В ал. 3 е предвидено, че индивидуалните размери на основните месечни заплати при пълно работно време не могат да бъдат по-ниски от минималните или началните основни месечни заплати за заеманата длъжност.

Индивидуалните основни месечни заплати на заемащите длъжности по приложения № 2 - 7 не могат да бъдат по-високи от максималната основна месечна заплата за заеманата длъжност. Индивидуалните размери на основните месечни заплати на служителите при непълно работно време се определят съобразно заеманата длъжност и пропорционално на законоустановеното работно време. Съгласно ал. 4, индивидуалните размери на основните месечни заплати на постъпващите в съответната администрация служители и на постъпващите за първи път на държавна служба служители се определят до размера на средната основна месечна заплата, изчислена въз основа на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответната длъжност, освен в случаите на временно преместване на държавен служител по чл. 81б от ЗДСл. На основание ал. 5 от чл. 5, индивидуалните основни месечни заплати на служителите, завръщащи се от отпуск или от командировка с продължителност повече от една година, както и на възстановените служители се определят в размера по ал. 4, като не могат да бъдат по-ниски от получаваните към момента на излизането в отпуск, командироването или прекратяването на правоотношението. Тези правила са възпроизведени в чл. 6, ал. 2 – 4 от представените по делото от ответника Вътрешни правила за работната заплата вх. № 1601/12/26.02.2010 г. и са спазени при определяне на основната заплата на С. С. при възстановяването му на длъжност със Заповед № 3781 от 04.08.2011 г. Видно от Заповед за изменение на служебното правоотношение № 7387 от 28.09.2009 г. на директора на Агенция „Митници” основната заплата на ищеца преди прекратяване на служебното му правоотношение е била също 790,00 лв. Този размер е над определения с вътрешните правила минимум за заеманата длъжност „Началник на митнически пункт” 605,00 лв. и под средния размер изчислен в приетото заключение от съдебно-счетоводна експертиза – 928,00 лв.

Предвид това, следва да се приеме, че искът е основателен и следва да бъде уважен до размера от 9 638,00 лв., ведно със законната лихва след датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Заповед № 190196/16.12.2009 г. – 19.07.2011 г. За останалата претендира сума в размер до 11 384,00 лв. искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

От представените от ответника фиш № 10 за декември 2009 г. и фиш № 2 за март 2011 г. обаче се установи, че от страна на ответника Агенция „Митници” е заплатено на С. обезщетение по чл. 106, ал. 2 ЗДСл в размер на две брутни заплати в размер на 1896,00 лв. и обезщетение по чл. 106, ал. 4 ЗДСл в размер на 948,00 лв. С отговора на исковата молба ответникът своевременно е направил възражение за прихващане на посочените суми срещу предявения иск по чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

След като съобрази тези факти, съдът намира, че с отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на С., платените от ответника обезщетения по чл. 106, ал. 2 ЗДСл се явяват платени на отпаднало основание. Като такива те подлежат на връщане от ищеца. Изплащането на тези обезщетения на ищеца е установено и доказано по делото, както по основание, така и по размер.

Предвид отпадане основанието за изплащане на тези обезщетения, те стават изискуеми от момента на поискването им. Поискването, както се посочи, е направено с отговора на исковата молба. Обезщетението по чл. 106, ал. 4 ЗДСл е в зависимост от наличието на законно прекратяване на служебното правоотношение. С отмяната на незаконното прекратяването на това правоотношение отпада и основанието за плащане на посоченото обезщетение, тъй като се отрича правото на органа по назначението на

едностранно прекратяване с предизвестие, респективно плащане вместо предизвестие. Плащането на обезщетението за неспазено предизвестие се оказва на отпаднало основание. Затова то подлежи на прихващане (така решение № 7 от 26.01.2009 г., на ВКС по гр. д. № 5437/2007 г., I г. о.). Същото се отнася и за обезщетението по чл. 106, ал. 2 ЗДСл (в този смисъл е и трайната практика на ВАС).

Като съобрази така изложеното, съдът намира, че са налице законовите предпоставки за извършване на съдебната компенсация. В настоящия процес прихващането е допустимо, когато е извършено своевременно, и за неликвидни вземания (така в решение № 623 от 24.06.2002 г. на ВКС по гр. д. № 933/2001 г., III г.о.). По изложените по-горе съображения то е основателно и следва да бъде извършено, като вземането на ищеца бъде прихванато с полученото от него на отпаднало основание обезщетение за оставане без работа (чл. 106, ал. 2 ЗДСл) и обезщетение за неспазен срок на предизвестията за прекратяване на служебното правоотношение (чл. 106, ал. 4 ЗДСл). Следователно, исковата претенция следва да бъде уважена до размера на 6794,00 лв.

Претенцията за лихвата е предявена, считано от датата, следваща датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповед 190196/16.12.2009 г. – 19.07.2011 г. Така се присъжда тя от съда.

По разноските:

В исковата молба ищецът е заявил претенция за присъждане на направените по делото разноски. Сторил е такива в размер 1000,00 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие № 0869010 и в размер на 100,00 лв. за възнаграждение на вещото лице, изготвило допуснатата и изслушана по делото съдебно-счетоводна експертиза, или в общ размер на 1100,00 лв.

Направеното от процесуалния представител на ответника в съдебното заседание на 01.02.2012 г. възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие № 0869010 С. е заплатил на адв. П. сума в размер на 1000,00 лв. за изготвяне на искова молба и процесуалното му представителство по делото. След като съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с §2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от същата, съдът изчисли, че минималното възнаграждение, предвид търсения материален интерес, е 677,68 лв. Следователно, трикратният му размер е 2033,04 лв. Договореното и платено адвокатско възнаграждение е под трикратния размер, поради което не се явява прекомерно и следва да бъде заплатено на оспорващия съразмерно на уважената част от иска.

Във връзка с направеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и правните изводи на съда относно основателността на възражението за прихващане и неоснователност на предявения иск в размера над 9638 лв. до претендираната сума в размер на 11384 лв., съдът намира, че то е основателно и следва да бъде уважено, като ищецът бъде осъден да му заплати сума в размер на 415,40 лв. (изчислено при размер 4590 лв. – сумата от 1746 лв. и 2844 лв.), изчислен съгласно чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид правните изводи на съда относно основателността на исковата претенция, възражението за прихващане и възражението за прекомерност за изплатеното адвокатско възнаграждение, и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, разноските следва се присъдят така: 1. ответникът следва да бъде осъден да

заплати на ищеца сума в размер на 931,29 лв. – направени по делото разноси, съобразно уважената част от исковата претенция и 2. ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 415,40 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Водим от горното, Административен съд - София-град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на С. С. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], ж.к. Меден рудник [жилищен адрес] сума в размер на 6794,00 лв. (шест хиляди седемстотин деветдесет и четири лева), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода 21.12.2009 г. – 21.10.2010 г., ведно със законната лихва, считано от 19.07.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 11384 (единадесет хиляди триста осемдесет и четири) лв., като неоснователен и недоказан за сумата от 1746 лв. и погасен чрез прихващане за сумата от 2844 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на С. С. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], ж.к. Меден рудник [жилищен адрес] сума в размер на 931,29 (деветстотин тридесет и един лева и двадесет и девет ст.) лв. – направени разноси по делото.

ОСЪЖДА С. С. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], ж.к. Меден рудник [жилищен адрес] да заплати на Агенция „Митници” сумата от 415,40 (четиристотин и петнадесет лева и четиридесет стотинки) лв. - направени разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: